

2. neděle po Narození Páně

VSTUPNÍ ANTIFONA Mdr 18,14-15

Když hluboké ticho všechno objímalo a noc ve svém běhu k polovině došla, tvé všemocné slovo, Bože, sestoupilo z královského trůnu z nebe.

Uvedení do bohoslužby A

Bratři a sestry, největší události, které mění běh světa, začínají zpravidla tiše a nenápadně. Vánoční poselství dnešní bohoslužba vyjadřuje úvodem Janova evangelia: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Bůh není němý: on je Slovo, oslovuje své stvoření, i mne, každého člověka. Otevřme se k naslouchání Božímu slovu pokorným uznáním a vyznáním naší hluchoty.

Nebo B

Slavnost Narození Páně není pro nás jen vzpomínkou na minulou událost, ale je zároveň projevem snahy aktivně se účastnit tajemství, před nímž dnes znovu stojíme skrze liturgii. Vánoce nejsou jen výročí, ale my se snažíme hlouběji proniknout do tajemství Krista Spasitele, který se pro nás narodil jako dítě, do tajemství Slova, které se stalo tělem a začalo přebývat mezi námi. O vánocích se klaníme Bohočlověku a rozjímáme o jeho lásce. Jsme svědky tajemství dítěte – krále, který se pro nás stal služebníkem. Klaníme se milosrdné lásce, která nás vykupuje. Toto klanění a rozjímání nás nabádá k účasti na díle spásy.

Nebo C

Scházíme se tu, abychom se tu setkali s Božím slovem, s Boží moudrostí, abychom jí posílili naši moudrost lidskou. Volejme s pokorou k Pánu.

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí, věčný Bože, ty osvěcuješ všechny, kdo v tebe věří; ukaž své světlo všem národům a celý svět naplň svou slávou. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Uvedení do 1. čtení A

Dnešní první čtení velebí Boží Moudrost, která je viditelná ve všem stvoření. Tento hymnus je vrcholem Sirachovcovy knihy - jedné z nejmladších knih Starého zákona. Moudrost se tu ztotožňuje s Božím Slovem. Svou moudrostí Bůh přebývá uprostřed lidí.

Nebo B

Starý zákon zná jen jednoho, jediného Boha. Jeho moudrost je viditelná v dějinách Božího lidu, jeho moudrost je viditelná ve všem stvoření.

Nebo C

Moudrost, o které mluví Sirachovec, není jen nějaká lidská schopnost, ale Boží dar stvořený Bohem, proto je třeba si ji vyprosít, a je třeba ji přijímat s vírou. Člověk sám ji vytvořit nemůže.

1. ČTENÍ Sir 24,1-4.12-16 *Moudrost Boží sídlí ve vyvoleném lidu.*

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Moudrost se sama chválí
a slaví uprostřed svého lidu.
Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího
a velebí se před jeho zástupy:
Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz,
můj stvořitel mi poručil vztyčit stan.
Řekl mi: „Usaď se v Jakobovi,
v Izraeli měj své dědictví!“
Před věky na počátku mě stvořil,
až na věky být nepřestanu.
Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu
a pak na Siónu jsem obdržela sídlo.
Usadil mě v městě, které miloval jako mě,
v Jeruzalémě vykonávám svou moc.
V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny,
v Pánově údělu, v jeho dědictví.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 147,12-13.14-15.19-20 Odp.: Jan 1,14

Odp.: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Nebo: Aleluja.

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina, - chval svého Boha, Sióne, - že zpevnil závory tvých bran, - požehnal tvým synům v tobě.

Odp.

Zjednal tvému území pokoj - a sytí tě jadrnou pšenicí. - Sesílá svůj rozkaz na zemi, - rychle běží jeho slovo.

Odp.

Oznámil své slovo Jakobovi, - své zákony a přikázání Izraeli. - Tak nejednal se žádným národem: - nesdělil jim svá přikázání.

Odp.

Uvedení do 2. čtení A

Začátek Pavlova listu Efezanům je hymnus - oslavná píseň na Boží dobrotu: Náš život není směsí zmatených náhod, hříčkou slepého osudu, když se vírou přimkneme k Bohu.

Nebo B

List Efezanům, z kterého si teď budeme číst, začíná děkovným hymnem na Boží dobrotu, která nám v Synu Ježíši nabízí všechnu moudrost života. Ukazuje, že máme zač Bohu děkovat.

Nebo C

Když se svatý apoštol Pavel dívá na Boží dílo ve vznikající Církvi, nevychází z úžasu. To, co dělá v lidských životech Bůh, přesahuje naše představy a zkušenosti. Pavel se proto soustřeďuje na dvě věci: na dík Bohu a na prosbu o pochopení Božích věcí skrze Boží dar chápání.

2. ČTENÍ Ef 1,3-6.15-18 *Předurčil nás, abychom byli přijatí za jeho děti skrze Ježíše.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efezanům.

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu.

Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítl vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. 1 Tim 3,16

Aleluja. Sláva tobě, Kriste, tys byl hlásán pohanům, -
sláva tobě, Kriste, tys došel víry ve světě. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení A

Slavný prolog Janova evangelia se v dřívějších dobách čítával na závěr každé bohoslužby. Patří k textům z evangelia, které bychom měli znát nazpaměť, abychom o nich mohli přemýšlet. A je o čem přemýšlet.

Nebo B

Evangelium nám strhujícím způsobem naznačuje hluboké tajemství Boha, který se blíží k našemu člověčenství v podobě lidského slova, kterému můžeme rozumět, které můžeme přijmout.

Nebo C

Úvod Janova evangelia můžeme vnímat jako celek a můžeme také probírat myšlenku po myšlence, slovo po slovu, vždy budeme velmi obohaceni. Pohled na Ježíšovo bytí u Otce před stvořením i pohled do tajemství jeho lidství přesahuje možnosti našeho chápání, ale také ukazuje, kudy je třeba se na toto tajemství dívat.

EVANGELIUM Jan 1,1-18 *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*

Začátek svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.

To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.

V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle.

Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.

Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'“

Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milosti: Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista.

Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ABYCHOM USLYŠELI SLOVO

„Na počátku bylo Slovo.“ Hned první věta Janova evangelia je výpovědí radostnou a povzbudivou: Na začátku našeho světa nebyl slepý chaos hmoty či

energie, nebyla zmatená a bezcílná nahodilost, nebyla prázdnota, velké Nic, - ale bylo Slovo. Tedy něco, co mluví, tedy Osoba.

„A vše povstalo skrze ně,“ říká dále evangelium. Povstává, čili vývoj se tady děje cílevědomě. Vše má tedy svůj smysl, má cíl, i když my to někde nevidíme a nechápeme. To je další radostné zjištění. A pak je tu výpověď, která by námi musela otrást, kdybychom ji uměli zcela domyslet a pochopit.

„Bylo pravé světlo, ... to přicházelo na svět. Svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.“ Co se to tu říká? Ve světě najdeme dvojí stopy: jednak stopy Stvořitele, který přichází jako světlo do lidského života. I nám, i mně a tobě chce být světlem života. Ale v našem světě jsou mocně vtisknuty i stopy člověkova vzdoru, odmítnutí Boha: Člověk chce stále sám vědět všechno lépe než ostatní, než sám Bůh. Člověk chce mít sám vždycky pravdu. Člověk chce mít v rukou moc, chce jiným panovat a z této lidské hlouposti a zloby pramení trápení světa: Hádky, spory, utlačování, války. Svět je plný zla, protože nepřijímá světlo Slova Božího.

Vše nasvědčuje tomu, že lidská kultura na naší planetě se již blíží k zániku. Od samých počátků lidstva, od doby kamenné, se totiž nijak nezměnila lidská agresivita a krutost člověka vůči člověku. Jelikož v dnešním hustě obydleném světě nemá už člověk před člověkem kam utéci, jako to mohl v době kamenné, nemá lidstvo šanci na přežití, leda jen tenkrát, když v sobě zvládne pud po násilí a krutosti. Tato šance se lidstvu nabídla už před dvěma tisíciletími křesťanstvím, ale lidstvo ji zatím ve svém celku nevyužilo. Jedinou šancí lidstva na přežití je přijetí křesťanského principu: služby místo panovačnosti, lásky místo nenávisti, milosrdenství místo krutosti.

Vraťme se tedy pokojně k našemu evangeliu. Není nevědecké ani nerozumné, co tu slyšíme. „Těm, kteří Slovo Boží přijali, dal Bůh moc stát se dětmi Božími.“

Je možné zvládnout zlo v našem světě, říká se tu. Není to nutné, aby v našich rodinách byly samé hádky, v práci sobecké spory. Je možné překonat zlo. Nebojte se, já jsem přemohl svět, zlo - říká Pán Ježíš. Mějte se jen mezi sebou rádi, jako mám rád já vás. A tím se vždy znovu Slovo stane ve vás tělem a bude přebývat mezi vámi. Rozumíš? Bůh chce zachránit svět skrze tebe, skrze všechny, kdo jeho Slovo přijmou a stanou se dětmi Božími. To je poselství Boží. A jak si je převedeme do svého denního života dnes, letos?

Třebas v podobě modlitby, jak si ji jako novoroční předsevzetí zformuloval básník: „Bože, dej mi odvahu, abych nesl trpělivě věci, které změnit nemohu.

Dej mi sílu, abych se snažil změnit k lepšímu co změnit mohu.

A především mi dej moudrost, abych rozeznal jedno od druhého.“

Děti, jak vy můžete přispět, aby na světě přibývalo dobra? Ochotou, poslušností, sebekázní. Jestli máte svůj památník, napište si tam tu modlitbu ve zkrácené podobě lidové moudrosti: Pomohu, co mohu, a to, co nemohu, přenechám Bohu.

VÁNOCE NESKONČILY

„Tak nám vánoce skončily, máme svátky za sebou,“ říkáme si v tyto dny na setkání. Když se po vánocích reportéři ptali na ulici lidí: „Je po vánocích. Co byly pro vás vánoce, na co myslíte prvně, když slyšíte slovo „vánoce“? A jen čtrnáct ze sta se zmínilo o narození Ježíše Krista. Většina tázaných mluvila o dárkách, dovolené, lyžování. A zbytek, ti mluvili o osamělosti a dlouhé chvíli, nebo jak se všichni dohromady pohádají, když se jednou za rok sejdou.

Co znamenají vánoce nám? Co by nám vánoce znamenat měly a mohly, to jsme slyšeli v evangeliu, ve čtení první kapitoly Janova evangelia. Zastavme se ještě jednou, na konci svátků, u tohoto vánočního poselství. Snad se nám podaří teď, když všechny slávy a zmatky vánočních dnů jsou už za námi, když vánoční světla pohasínají, jasnějším a neoslňným zrakem lépe zahlédnout to světlo pravé, které přišlo na tento svět, aby osvítilo každého člověka. Snad se nám podaří poznat, pochopit a přijmout ten pravý a ten nejvlastnější dar: Slovo, které má moc učinit nás dětmi Božími. Snad se nám podaří pochopit, že vánoce nejsou jen svátek, který skončí, ale skutečnost lidského života, která trvá a má sílu dát našemu životu trvalou naději.

Na počátku bylo Slovo. Není tedy pravda, že na počátku našeho světa byla slepá náhoda uprostřed nekonečného chaosu. Není pravda, že na počátku všeho je slepý Osud, kterému jsme bez vlastní vůle vydáni. Na počátku stvoření stojí moudré, inteligentní, živé Slovo Boží lásky, Slovo, které uvádí ve skutek, zviditelňuje a realizuje Boží stvořitelské plány.

A Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi. V určité hodině dějin, na určitém místě naší země, se Bůh Stvořitel stal člověkem, jedním z nás, ve všem nám podobný, kromě hříchu. V Betlémě, v zemi Juda se to stalo, že Bůh, který přebývá ve světle nedostupném, se zjevil uprostřed nás, v člověku. To je ten vlastní div vánoc. Teď už neplatí, jak říkali pohané: Bůh je na nebi a člověk je na zemi. Bůh je nedosažitelný, nelze ho nalézt, uvidět.

Teď už platí Boží slib: „Hle, já jsem s vámi stále, po všechny dny, až do skonání světa.“ Teď už platí, že Bůh je s námi, že Bůh je v nás, že pláče naše slzy, nese břemeno našeho života, umírá naší lidskou smrtí. Teď už platí, že Bůh není jen tvůrčí Praenergie, Všemocný Stvořitel, ale že je také samým srdcem světa, Středem, Smyslem světa a našeho života. Teď platí, že Boha můžeme na našem světě, v našem životě hledat a naléznout. Od nynějška mohou pastýři říci: „pojďme se podívat“ a uvidí. Od nynějška mohou mudrci říkat: „pojďme hledat“ - a naleznou. Nyní může Jan Křtitel ukázat prstem: „Toto je ten Beránek Boží!“

Vánoce tedy neskončily, protože toto vše se neodehrálo jen v betlémském chlévě. Toto vše se stále znovu děje všude tam, kde hledající Bůh najde hledajícího člověka; kde Boží dítě, hledající příbytek, najde otevřené dveře lidského srdce; - kde světlo, zářící z nebes, najde oči, které nespí, ale otvírají se, aby to světlo uviděly.

„Všem, kteří ho přijali, dal moc, stát se dětmi Božími.“ Všichni, kteří měli odvahu Ježíše do svého života přijmout, všichni, kdo v něj uvěřili, udělali tu zkušenost, že ten Ježíš je Světlem a Cestou a Pravdou jejich života. Poprosme na sklonku vánočních svátků tohoto Krista, který byl na počátku, který je teď naším lidským bratrem, abychom byli schopni jeho hlas uslyšet, jeho světlo zahlédnout, jeho nabídku lásky přijmout, aby náš život byl stálými vánocemi.

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH JINAK

Když se na konci roku ohlížíme zpět na uplynulý rok, vidíme znovu, kolik lidské zloby, vzpoury, kolik krutých a násilnických událostí v něm bylo. Proč je tolik zla ve světě? Ne že by se to někomu tak líbilo, všichni to kritizují a odsuzují. Hlasitě požadují, aby se ti druzí polepšili a změnili k lepšímu: vláda, stát, soused, Církev, farář, celý svět. Ale téměř nikdo nechce polepšovat a měnit sám sebe. O vánočních svátcích působila Boží láska na naše city, abychom se tvářili v tvář dítěti Ježíši i my stali Božími dětmi. Teď, na závěr vánoční doby slyšíme vánoční příběh, vánoční evangelium jinak, řekl bych rozumově: „Boží Slovo se stalo člověkem.“ Tento text už nedovoluje romantické vyzpěvování: „Bude žežulička uspávat Ježíška...“ Toto evangelium nám otvírá výhled za rámec vánoc. Je tu řeč o Slovu. O Božím Slovu. O Stvořitelově Slovu. To Slovo je betlémské dítě, to je Ježíš z Nazaretu. Proto mohl ten Ježíš vracet zrak slepým, utišit bouři, Lazara vyvolat z hrobu, Nikodémovi nabídnout nový život.

„Slovo se stalo tělem,“ říká se dál na začátku Janova evangelia. Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem, jedním z nás. Stal se nám blízký jako přítel a bratr. Sestoupil na naši životní rovinu, kde jsou chlévy a jesle, domovy duchodců a kyselé deště. Kde se lidé někde přejíždají a jinde umírají hladem. Ale neměl by tedy svět vypadat jinak, když Bůh v Ježíši Kristu přebývá mezi námi? Evangelium na to odpovídá, že Boží Slovo je světlem lidí, které svítí ve tmě. Rozumíme tomu? Boží slovo mluví jako o samozřejmosti světla, že tam, kde lidé nepřijmou Boží světlo, tam jsou temnoty, tam je tma. Ta tma má mnoho podob: někdo trpí útlakem a násilím zvenčí. Někdo prožívá stavy úzkosti a bezradnosti. Někde vládne teror, jinde bezpráví a bída. A nejčastěji lhostejnost a faleš. To je ta tma bezbožného světa, který nepřijal Krista.

Ale evangelium říká dále: „Všem, kdo Ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“ Těm, kdo Ježíše přijali, to jest kdo v něj uvěřili, kdo se snaží žít podle jeho učení. A jen ten, kdo se stane Božím dítětem, jenom ten může ve Kristově světle nabídnout přátelství osamělým, pokoj znepráteleným a radost zoufalým. Lidé říkávají v tyto dny: „Škoda, že už je po svátcích. Bylo to hezké.“ Ale copak není každý den dnem vánočním všude tam, kde si lidé prokazují navzájem lásku? Tam všude Bůh sestupuje z nebe a přináší světlo do lidských temnot. A to jsou trvalé vánoc.

BUĎME NÁSTROJI BOŽÍ MOUDROSTI

„Při silvestrovském slavení vystřelil podnapilý z okna a smrtelně zasáhl na ulici devatenáctiletého mladíka. Střelec se bude za svou pošetilost zodpovídat před soudem.“ Kolik takových a podobných zpráv denně svědčí že lidé neumějí jednat moudře. Ani když se veselí, nedovedou jednat moudře.

Dnes je první neděle v novém roce a první čtení této první neděle začíná chválou moudrosti. Dnešní Sirachovcův hymnus je oslavou Boží Moudrosti, která zdomácněla v Izraeli: „Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví! V milovaném městě mě Nejvyšší usadil, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny.“ Izrael při slavení Boží Moudrosti mezi lidmi měl na mysli Moudrost vtělenou v zákonech, v Tóře, v Mojžíšových knihách. Křesťané pochopili, že vtělenou Moudrostí Boží je Logos, Slovo, Boží Syn, náš Pán Ježíš. Proto starozákonnímu čtení o věčné Moudrosti odpovídá čtení evangelia, novozákonní hymnus o věčném Slovu, o věčné Moudrosti, která přichází k lidem. Boží Slovo, skrze něž všechno povstává, v němž je život, v němž je světlo pro lidi. Ježíš Kristus je tedy Moudrost Boží, která přišla mezi lidi.

Co je to vůbec moudrost? Moudrost je víc než vědění. Je to i vědění o našem nevědění, o naší nedostatečnosti. Je to i vědění o tom, že přes naši nedostatečnost jsme přijati do Boží otcovské lásky. Lidská moudrost dosahuje vrcholu tam, kde člověk pochopí a přijme za směrnice svého života Janova slova z dnešního evangelia: „Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista.“ Tam, kde si lidé mojžíšský zákon rozmnožili labyrintem zákonů lidských, kde se lidé na zákonech lidské chytrosti pokoušejí zřídit ideální systém - lidské nebe na zemi - tam se ty lidské systémy po prvních úspěších vždy znovu zhroutí. Zůstává a přetrvává z toho jen to, co bylo vykonáno s láskou a v lásce, s moudrostí vedenou Slovem.

Jsme takřka na konci vánoční doby. Nikdo nemohl letos přeslechnout, že se narodil Kristus Pán, všude to znělo. Ale kolik lidí přijalo narození Krista jen jako legendu, vánoční čas jen jako folklór, sbírku lidových zvyků. Proto to lidem v jejich životě nic nepomáhá, nic jim to nedává. Evangelium hlásá jasně: Jen těm, kteří slovo Boží přijali, dal Bůh moc stát se dětmi Božími. Dal moc zvládnout zlo ve svém osobním životě a pomáhat je zvládat i ve svém okolí, jednat moudře. Bůh je všemohoucí, ale vůči lidské svobodě je bezmocný. Dal člověku svobodu rozhodování pro dobré nebo zlé jednání - a tu svobodu mu Bůh nikdy nebere, i když jí člověk zneužívá, i když jedná špatně.

To je odpověď na všechny ty otázky: „Proč Bůh nezabrání válkám, zlu, co lidé páchají?“ Protože to by Bůh musel vzít člověku svobodu rozhodování pro dobro nebo zlo, kterou mu dal. A to Bůh neudělá. Bůh však přesto pomáhá - skrze lidi. Skrze lidi, kteří Boží Slovo přijmou, kteří jednají jako Boží děti, jako křesťané. Bůh chce svět zachránit, ale potřebuje k tomu tebe, mne, lidi, kteří se nechají vést jeho Duchem. V epištole jsme slyšeli, jak se svatý Pavel modlí za křesťany, aby jim Bůh, Otec slávy „udělil dar moudře vše chápat a smysl všeho

odhalovat,“ aby mohli jako Boží nástroj jednat. Povězme teď, při svatém stolování, Pánu Ježíši, Slovu Boží Moudrosti, že chceme, že rádi chceme letos být nástroji Boží moudrosti, nástroji Boží lásky.

Říká se vyznání víry

Přímluvy A

Tváří v tvář nelidskosti a krutosti světa prosíme Boha:

Aby vlády přestaly toužit po světovládě a raději usilovaly o lepší službu svému lidu.

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Aby ti, kdo mají moc, nezneužívali ji k násilnostem, k nespravedlnosti a panovačnosti.

Abychom v rodinách zanechali únavného válčení o ovládnutí druhých a učili se snášenlivosti.

Abychom si odvykali zlost, hádavost a dávali přednost humoru a vlídnosti.

Abychom se v novém roce opravdově snažili žít podle evangelia - Slova Božího.

Bože, my křesťané známe prostředek, jak zachránit sebe i náš svět před sebezničením. Je to láska. Ať skrze nás přichází na svět tvá láska, tvé Slovo, Ježíš Kristus, náš Pán, jenž žije a kraluje na věky věků. - Amen.

Přímluvy B

Nyní poprosme Pána, aby vánoční mír po svátcích nezanikl v hluku lidských svárů:

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Aby vlády usilovaly o lepší službu svému lidu.

Aby ti, kdo mají moc, nezneužívali ji k násilnostem a k nespravedlnosti.

Abychom v rodinách zanechali únavného válčení o ovládnutí druhých.

Abychom si odvykali zlostnost a dávali přednost humoru a vlídnosti.

Abychom se v novém roce opravdově snažili žít podle evangelia, podle Božího Slova.

Bože, my křesťané známe prostředek, jak zachránit sebe i náš svět před zničením. Je to láska. Ať skrze nás přichází na svět tvé Slovo, Ježíš Kristus, náš Pán. - Amen.

Přímluvy C

Poprosme společně Ježíše z Nazaretu, Syna Božího i syna lidského:

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Dej Ducha své moudrosti politikům, státníkům a poslancům, aby sestavili dobré a spravedlivé zákony.

Dej se poznat lidem, kteří tě neznají.

Dej své světlo lidem malé víry, lidem pochybujícím.

Ať se snažíme být jeden druhému opravdu lidským bratrem.

Ať máme otevřené srdce pro lidi kolem nás, kteří potřebují naši pomoc.

Nauč nás být vděční druhým za každou službu, kterou nám prokázali.

Ved' nás k svornosti a jednotě, abychom světu dávali dobrý příklad.

Pane Ježíši, ved' nás svým Slovem, svým Duchem, svou Moudrostí. Za to ti buď dík a sláva dnes a na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Posvěť, Bože, tyto dary, aby se nám staly tělem a krví tvého jednorozeného Syna; on se stal člověkem, aby nám ukázal cestu pravdy, a jeho narození je pro nás příslibem věčného života v nebeském království. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. - Amen.

PREFACE 3. O NAROZENÍ PÁNĚ

Vztah mezi Bohem a lidmi, vytvořený vtělením Slova

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť jeho příchod nám navždycky otevřel cestu k tobě: Tvé věčné Slovo přijalo naši slabost, tvůj Syn se stal jedním z nás; naše lidství vstoupilo do tvé slávy a náš smrtelný život se stal nesmrtelným. A proto se připojujeme ke zpěvu andělů, spolu s nimi tě chválíme a oslavujeme a radostně voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Jan 1,12

Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Pokorně prosíme, Bože, dej, ať se v nás projeví účinek této svátosti: očist' nás od hříchů, ať můžeme očekávat splnění svých tužeb. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ

Temnotu a mlčení neuspořádaného vesmíru prolomilo stvořitelské Boží Slovo. Země a celé stvoření jsou plodem jeho přímého a chtěného zásahu. Bůh řekl a stalo se! V prologu evangelia svatého Jana, který dnes opětovně zazněl, je onen počátek připomínán: na jedné straně stojí odmítnutí Boha, temnota, hřích a mlčení vůči jeho vyřčenému Slovu: „Vlastní ho nepřijali.“ Ticho a mlčení jsou důležité, nesmí však být prázdnotou, projevem nenávisti a sobectví, v posledku pak odmítnutí. My máme moc učinit z nich prostor, do kterého pozveme Boží Slovo; naše omezenost a lidství tak budou naplněny nadějí, v tichu a pokoji našeho nitra může Boží slovo znovu rozkvést a tvořit. Vánoce jsou oslavou počátku spásy, nového chtěného Božího zásahu v náš prospěch. Stane se naše ztišené nitro prostorem pro zrození života, který byl a je světlem lidí, a nebo zatvrzele zůstaneme u odmítnutí?